

Наш Лемко

РІК II.

Ч. 7 (31)

Львів, 1-го квітня 1935

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 57-90.

NASZ LEMKO, LWOW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1'— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1½ ам. дол. або рівновартість.

Український Народ!

За масове членство в „Просвіті“

Заклик Головного Відділу Товариства „Просвіта“ у Львові.

«Просвіта» перша збудила нас до нового життя, поклала тривкі основи під культурний та економічний наш розвиток.

«Просвіта» — наша перемога! Вона наш Дух безсмертний, вольний! Вона — сумління наше, гордоці, честь і слава!

Недалеко вже 1938-ий рік, а в ньому святкуватиме Український Народ ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 70-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СВОЄЇ «ПРОСВІТИ».

Із духа народу народилась Вона, — духові цінності Вона цілі десятиліття плекала, — тож і ювілей її — це Ювілей Духа Народу!

Ювілей усіх Українців, що в своїй душі носять одну спільну високу та святу Ідею; ювілей усіх Українців, що розуміють її та дорожать нею; ювілей усіх Українців, що готові зі самовідреченням служити їй та принести для Неї жертву.

І найкращим пошануванням її ювілею та одночасно й гідним пошануванням самих себе, як повновартного Народу — буде МАСОВЕ, ПОГОЛОВНЕ ЧЛЕНСТВО «ПРОСВІТИ».

Добро нашої Батьківщини вимагає, щоб усі 10 тисяч різних українських організацій, понад 100 тисяч їхніх про-

відників і 700 тисяч їхніх членів — щоб усі станули до ударної акції та на наших землях і на всіх інших землях, на еміграції, усюди, куди лиш заїде цей заклик, творили негайно Комітети діячів «Просвіти», організували членство «Просвіти», поширивши його на усіх Українців, що живуть на терені догичної країни.

Тоді створимо одну, могутню, суцільну силу «Просвіти». Своєю волею створім одну велику, тверду Волю Народу! Хай ювілей «Просвіти» буде ювілеем перемоги нашої духової сили. У Львові, в березні 1935 р.

Др. Іван Брик, голова, Василь Мудрий, заст. голови, Др. Карло Коберський, заст. голови, Микола Дужий, секретар. Члени Головного Відділу: о. Юліан Дзерович, Др. Маркіян Дзерович, Юліан Дроздовський, Ярослав Колтунок, Михайло Корчинський, о. Йосиф Лучинський, Остап Павлів, Михайло Таранько, інж. Микола Творидло, Омелян Терлецький, Володимир Целевич. Заступники членів Гол. Відділу: Михайло Галібей, Михайло Крилошанський, Др. Ярослав Олексини, Зиновій Пеленський, Др. Ірина Сімович, Сянка Стахова.

—o—

Важне для тих, що переїжджають через Німеччину

Звертаємо увагу наших зарібників у Франції і їх родин, щоб на випадок виїзду з Франції до Польщі через Німеччину, на французько-німецькій границі подавали німецьким властям точно, кілько грошей мають зі собою. Бо хто цього не скаже, то переїхавши Німеччину, не сміє з Німеччини вивезти до Польщі більше як 10 марок (21 зл.). Всі не зголошені при вїзді до Німеччини гроші, йому на німецько-польській границі skonфіскують.

Урочиста Академія в Ужгороді

Товариство „Просвіта“ спільно з усіма українськими культурними організаціями міста Ужгороду влаштувало 5. 3. святочну академію з нагоди 85-ліття уродин Президента Чесько-Словенської Республіки Т. Г. Масарика.

При виповненій салі Народнього Дому Т-ва „Просвіти“ академія почалася гимнами рівно в 20 ½ години. На салі чи не перший раз за довгі роки помічалася присутність заступників різних урядів та війська.

Промовляв Др. М. Бращайко та інж. В. Мурашка на тему „Масарик і Українці“.

Коби скорше!

Польські часописи пишуть, що міністерство внутрішніх справ вже виготовило розпорядок про обниження всяких міських драчок „торгове“ при продажі та убою худоби і свиней. Розпорядок визначить висоту всіх оплат, що їх мають побирати міста на торговцях і в рівнях.

Окремо вислано Всім передплатникам листовні пригадки з чеками, хто кілько залягає з передплатою, тому просимо Всіх, що лежить Вам на серці добро Лемківщини вислати негайно напелжитість, тоді зможе дальше виходити „Наш Лемко“. Адміністрація.

З сотиків зростають мільйони тому найдрібніші ощадности складайте

в Кооперативному Банку
„ДНІСТЕР“
Львів, вул. Руська ч. 20.

Церковна влада для Лемківщини

Вже ціла Лемківщина знає, що найвища церковна влада в Римі іменувала отця д-ра Василя Масцюха, професора, Апостольським Адміністратором для Лемківщини. Водночас всі знаємо віддавна, що положення цих наших рідних сторін є під кожним оглядом дуже тяжке. Дуже трудне є воно зокрема в справах церковно-релігійних, бо на Лемківщині бачимо розбиття, роздори, релігійні сварки, яких до війни не було.

Чи новоіменований Апостольський Адміністратор о. д-р Масцюх потрапить розв'язати це спутане питання—не беремося пророкувати;

в'яснить це недалека майбутність. Дав би Бог, щоб з нашого загального становища — це питання було корисно вирішене для добра цілого Українського Народу.

Дещо в'яснив вже сам о. д-р Масцюх у тім відомім вже „посланію“, бо виказав у загальних чертках своє становище і свій погляд на ці різні питання. Стає він в першу чергу на становищі єдності греко-католицької церкви та єдності широких народних мас Лемківщини.

Труднощі перед Апостольським Адміністратором з усіх сторін дуже великі та складні.

Чому читаю та передплачую „Нашого Лемка“?

Ми лемки тут найдалше на Заході читаємо від першого числа нашу українську газетку. Ми побачили від першого початку, що наводяться люди, які розуміють нашу селянську біду, знають її, бо певно самі її переживали. Багато є злого в наших українських горах, що не дає нам вільно дихнути. Ми давно чекали, щоб прийшло рідне українське слово до наших хат і розвіяло ці тумани, якими нас злі люди омотували.

Ми читачі „Нашого Лемка“ дуже тішимося, що час до часу пишете нашим лемківським говором гарні оповідання, але бажаємо собі, щоб

решта була так писана, як говорять наші рідні брати за Сяном і далше, бо „Наш Лемко“ лучить нас усіх в одну велику сім'ю та з його вчимося української матірньої мови; бо ж звисно, що немає вже наших давніх учителів, а ці, що поприходили, ледви чи самі дещо годні. І це живе слово плекає у наших серцях цю віру в кращі свої дні, та додає нам силу до витривалості національної праці.

Ми українці лемки горді такими синами, що річево та влучно пробудили наші сонні душі. Наше село невеличке, ми бідні, бо земля камениста не родить багато хліба,

Хліб насущний

Юж було старе полудне, як Петро Сирота ввійшов на границю і одотхнув: — Славажти Бозюсю милосерний! Одталь юж лем який полетит. — Але кількося намордував, навйокав, кілько навивався козярком бурій понад уха, а і так нич не помагало, покля сам не припрягся до візка, і аж хтовди, обоє з вельком бідом дохрапалися на верх, і одпочали. — Петро випростувався, аж му г крижах стріщало, а бура доцяп змордувана дихтіла як стара гармонійско. — По довшім відпочинку, — підганяючи буру і попихаючи візок, рушив Сирота далше до місточка.

— За хмар усміхнулося сонічко на добраніч і пішло на другу половину земської кулі гріти бідаків, як Петро Сирота розлучився з дровами. — Сліпа жидівка змилосердилася над ним і купила за два злоті.

— Вертав дом'ю.

— На хвильку лишив коняку на

дорозі, а сам скочив до пекарні купити хлібчик, бо був голодний як псиско, аж му г бриси гурчало як го мліні.

— На свіданя хопив кілька комперів до гамби, і отім був долтля.

— Як вийшов з пекарні при возі юж стояв «пан», і штосі записував до книжечки... Не зважав на нич. Взяв буру, і вїо до хиж. Заїдав хліб, аж му ся млісно робило, а бура шкандибала з ноги на ногу.

— За містом знов прийшло їхати під гору, бура почала поставкувати.

— Показує Петро на ню, поцмокує воргами, та догризат о-статній крайчик хліба й їдуть. — Крок, два рушит, і знов стоїть.

— А далше бура ані на вїокання не зважат, станула і ані руш. — Потяг Петро буру козярком по колінах. — Опам'яталася. Скочила як опарена кілька кроків і впала до фоси. — Шарпе ей Петро за ліци, двигат, і як лем може штудерує коло неї, жеби ей даяк двигнути на ноги, та она нич сої з

одначе „Нашого Лемка“ передплачуємо від першого числа та все будемо його підпомагати. З рук до рук іде наша часопись, кожний її читає, залюбки роздумує, в своїй голові розтрясає, як багато досі часу ми на марне прогаїнували. Тож продовжуйте далше цю хосенну працю з терпеливістю, незважайте на різні наклепи, бо наша українська правда взяла верх, з нами числиться цілий світ.

Передплатники в Гривівщині

Правна порада

У відповідь на запит Н. М.—чи є такий розпорядок адміністраційних властей, що в наслідок цього річної тяжкої зими мається виконувати безплатні шарваркові роботи на повітових (виділових) дорогах — подаємо, що такого розпорядку немає, бо всілякі роботи на виділових дорогах мають бути платні, натомість роботи на громадських дорогах виконуються безплатно. Незабаром появиться устава, яка нормує різні шарваркові роботи. Намовлювати людей, щоб не йшли на такі роботи, не годиться, якщо заводять такий „примус“— повинна піти делегація з двох свідомих громадян до староства з домаганням, звільнення села від цих робіт. Село платить дороговий податок на те, щоб вдержувано дорожників, які мають направляти повітові дороги та покрити видатки при направі доріг.

того не робит. Задерла копита до гори і харчить. — Став над ньом безрадний і боженькат. — Дорогою преходило кількох робітників: — А то ці псякреф заштрейковала — смієся один. — Везь дронга пальній по вебе і конец. — реготався другий.

— Добрже ці так. Не тржа било глосоваць на буржуюф — додав третій; з реготом пішли в свою путь. — Радо би ей трахнув, та за што купит другу?

Чим поярує? Хто му поможе на преднівку накормити шестеро людей?

— Чим заробит на керпці і приодіву цілій родині? — Кучнуй при ній, і гласкат ей по голові, а она перестрашено позерат на него, што з ньом буде робив.

— З бідом одвадив ей од візка, і розплянтав посторонки. Зняв з ней упряж, і знову почав ей двигати. Тим разом удалося. Стала, але йти і так не годна.

— Одтяг ей на поле за дорогу, прикрив міхом і шмарив їй жменю вівсянки. Зложив упряж на візок, і не думаючи довго, потяг го со-

Короткий політичний огляд

З початком березня цр. повстала в Греції велика революція проти теперішньої влади, з Калдарисом на чолі, який має за собою більшіну парламенту.

На чолі революції ставув визначний грецький політик Венізелос, який мав владу в своїх руках ще в часі війни та по війні, тому не міг цього перенести, що другі правлять грецькою державою. За Венізелосом пішла частина грецького війська та воєнна фльота.

Революціонери пристановилися на острові Креті та звідси Венізелос кермував повстанням і боями, які велися в середині грецької держави в Македонії. Однак влада усмирила повстанців та Венізелос виїхав з Крети на остров Родос (належить до Італії), де буде жити з дружиною, яко політичний емігрант.

Про ці події писала деякі закордонні часописи, що їх наче викликала Італія, яка боїться, щоб Греція не дійшла до могутости, бо могла б в майбутньому стати небезпечною для Італії. Хоч другі політики кажуть й це є більше правдоподібне, що ця революція таки на бажання Мусоліного повстала, бо Італія хоче в цей спосіб затушувати свої вчинки в Абіссинії, де н селення повстало проти італійської влади.

бом. — Дійде до перших хижки на присілку, попроситься на ніч. Лишить візок, а сам знов вернєся по буру. Може затля одпічне і даяк піде. — Напевно доходила дванадцять як Петро, цілий перемокнений до нитки, і збочлений як небоске створіння, бо вмїжчасі розлялося на добре, привлюк буру на нічліг. — Заснув.

— Снивмуся хліб, та був такий тверч як скала, што ся го нияк не міг яти.

Лем зачало свитати, юж був готовий в дорогу.

— Господар за нічліг, і наручко сїна казав собі дати злогого. — На возі през ніч забракло ланьцуха, і ніхто не знав, де дївсє...

— А дома цілу ніч смутилися:

— Чи го там даде замкли, чи што таке, што го нїт-ї-нїт. — Камфіни, і соли лем позичили, бо не було чим заблїснути, і комерки осолити. Як верне Петро, принесе дакій грош, то ся купит і оддаст.

Мирон Ломиголова.

Таке то вже водиться по всіх державах, що наброївши, держави намагаються або грїшми або обіцянками порїжнювати необачних сусїдів, які колотяться між собою та закривають в цей спосіб попередні події. І така держава все виходить на чисто перед очі світїа. Таке бачимо в Японії; вона підбехтує посварених корейців та сама робить з ними, що тільки хоче, а тамтим видається, що японці найкращі їхні союзники.

Большевики сильно зміцнюють свою армію на Україні. Щойно тепер большевицькі часописи оловили, що число військових літаків на совїтській Україні збільшилося в останніх трьох роках на 100 відсотків, себто подвоїлося. Технічне озброєння війська поліпшилося, а число повзів (танків) збільшилося шість разів. На кордонах совїтської України побудував большевицький уряд залізно-бетоніві укрїплення.

Чехословаччина вшанувала ц. р. 85-ліття народин свого президента Томи Масарика. Також українці в Празі вшанували цими днями цей ювілей, щоб виявити влячність творцеві чехословацької держави та її досьогочасному президентові за його людяне відношення до української еміграції та за підтримку її культурних потреб. В тій цілі влаштували українські емігранти в Празі Академію, котру відкрив промовою професор др. І. Горбачевський. На Академії виголосили промови ще інші діячі з української еміграції в Чехословаччині.

Італія далі висилає військо до Африки проти Абіссинії, хоч тимчасово веде з нею якісь переговори.

У Франції уряд видав розпорядок, що число робітників-чужинців у французьких промислових та ремісничих підприємствах має бути в деяких найбільше 5 відсотків, а в деяких 10 відсотків. Це спричинить дальше видалювання робітників з Франції та зріст безробіття у нас.

В Польщі тепер найважлива політична справа, то зміна конституції. Соймова Конституційна Комісія вже закінчила наради над конституцією.

Великдень вже не за горами, — тому просимо Всіх дописувачів, які хотїли би бачити у великодньому числі свої писання, вже прислати короткі оповідання, дописи та гарні вірші.

Чи є границя неможливостей?

Кружок „Рідної Школи“ у Сяноці зголосив до пов. староства низку викладів на тему: „Законні постанови у справі віддвоження селянства (рільництва)“. На це зголошення дістав письмо, яке без змін наводимо:

Starosta powiatowy sanocki. L: BP—10 (a) 259. Sanok, dnia 15 marca 1935. Do Zarządu Stow. p. n. Kółko Rידnej Szkoły do rąk przew. p. Dr. Wanczyckiego w Sanoku. Na zasadzie §: 2 pkt. 1 rozpo żądzenia Min. Spraw Wewn. z dnia 28. XII. 1933. o wykonywaniu prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. Rz. P. Nr. 103 poz. 801) zakazuję urządzenia dnia 17 marca 1935. w Mokrem, Morochowie i Besku odczytu na temat „Ustawowe rozporządzenia o odłужeniu rolnictwa“, gdyż wobec prowadzonej akcji informowania społeczeństwa przez powołane w tym celu Powiatowe Biuro do Spraw Finansowo Rolnych — prowadzenie tej akcji przez inne o oby jest zbytёczne i niewskazane. — Od powyższej decyzji wolno wnieść odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego przez tut. Starostwo w ciągu dni 14-tu, licząc o i dnia następnego po doręczeniu decyzji. — Starosta powiatowy: Dr. Skwarczyński wr. — (Dr. Skwarczyński wr.) —

Значиться, що не можна вже навіть уладжувати викладів у справі віддвоження селянства, тоді, коли з одної сторони сама держава видає закони на те лише, щоби з них як слід користати та в цей спосіб прийти з поміччю заловженому селянству, так з другої сторони влада заборонює та цим запобігає ближче ознакомлюватися з добродїйствами ви аних законів. (М6п).

Арештування і ревізія у Прелуках

Дня 28-го лютого ц. р. заарештувала поліція Михайла Карлицького з Прелук. При тїм двох постерункових перепроваджувало докладну ревізію, шукаючи за неправно вбитою звїриною. При докладному трусі шукано за звїриною й між книжками, а вкінці у порожних вуликах. Та успішний був трус, бо таки найдено у вуликах на городі 2 лапки зі серни.

Дивно, що перед тижнем переводив також у нього там. комендант постерунку трус — навіть у вуликах та нічого не найшов, забрав лише залїзну шуролапку та кинув погрозу: „я вам дам шапки“ у сторону тих, що носять шапки (мазепинки) з робітні Українських Інвалідів у Львові.

По заарештуванню відпровадили Михайла Карлицького до в'язниці у Буківську, а під пахою нїс Михайло зі собою й мазепинку.

Дивує нас всіх, що відгрожуються за ношення українських шапок так само, якби пр. не вільно було носити сорочок - вишивок та другої народньої ноші.

(мбл.)

Письмо з господарських курсів

Хвальна Редакція „Нашого Лемка“!

Дня 9. березня ц. р. ми лемки учні господарської школи в Шибалині одержали від Вас „Першу Лемківську Читанку“. Дуже нею втішилися і дуже Вам за неї дякуємо.

Наш пан професор Васків дав нам її зараз по науці на сходинах шкільного освітнього гуртка. Ми читали її і нам здавалося, що ми на нашій дорогій Лемківщині. Дуже полюбалася ця книжечка. Коби як найбільше таких книжок Ви могли для наших лемків видати.

Лемківську співанку; „На росточі на потоці“, співаємо не тільки ми лемки, але й всі школярки та школярі, навіть воляники. В школі у Шибалині є нас лемків четверо: двоє дівчат з села Висової, одна з Пентної повіт Горлиці та один хлопець з села Лося повіт Новий Санч.

Нами тут дуже опікуються та дбають, щоби ми як найбільше навчилися та мали з чим вернути на Лемківщину. Вчимося шити, варити, прати, хатних порядків, рільного та годівельного господарства, городництва, садівництва, писати, прочитане розуміти, і багато інших предметів. Шкода, що наука в школі триває тільки два роки.

Дирекція школи обцяла по скінченні школи нас післати на декілька місяців на практику, щоби ми змогли здобути як найбільш знання. Усе гаразд, Журимося тільки одним.

Тому, що наші батьки бідні, нас вислала до школи в Шибалині Лемківська Комісія при Т-ві „Просвіта“ у Львові, за допомогою дружини нашого священика. Ми ведемо кухню в інтернаті і знаємо про всі приходи та розходи інтернату й водночас знаємо, що за нас не присилають грошей. Школа немає звідки за нас заплатити, Дуже боїмося, щоби не прийшло нам покидати школи.

Просимо Хвальну Редакцію порадити нам, та допомогти в цьому.

Всі разом дуже дякуємо за „Лемківську Читанку“.

Дякуємо водночас Хв. Редакцію за часопис „Наш Лемко“, що його точно одержуємо.

Після скінчення школи будемо пам'ятати за Вас, і за все віддячимося.

Остаємо з глибокою пошаною до Вас завсіди влячні **Марія Астряб, Теодозія Ступінська, Петрина Шкірпан, Михайло Ревак.**

Шибалин, дня 14. березня 1935. р.

БРАТИ ЛЕМКИ, ДЕ ПОДІВАЄТЬСЯ ЧЕСТЬ І ГОНОР?

(Письмо з Лемківщини)

Чловек, ци то бідний, ци богач, ци пан ци Іван, як то повідають— має свій гонір і свою честь. Ми лемки, маємо тіж свій гонір і то велький гонір. Ми є тіж барз гонірні у вшиткім, а най Бог заварує, як даякий сусід нам того гонору уйме. Умієме постояти за свій гонір, ци то пястуком, ци і процесом. Кілько то людей вистоює по судах на коритарах за то лем, што оден другому повів „ти бортаку“, ци „гаде“, або лем жартом повів „самаре“ (осле)? А уж не дай Бог, як повіст газдови „ти дзяде!“ Без судуся не обйде.

Трафлятсся, што гасда видає дочку заміж. Часи тяжкі, неє пінязей, а ту треба весіля справити і то гарде весіля, бо щожби люди повіли? Требася поставити, бо ми слилиб вшитки „што я дзяд“. Гонір нато не позволят. Іде до каси, ци де там на десяте село, кланятсся по тисяч сто крять разів, щоби позичили стівочку або й дві, бо потрібно му на весіля. Обцят віддати по жнивях і лихву дати. Той, штося женит, так само, бо і він має гонір. Треба сой лякерки справити і молодій мешти, бо тепер та-

ка мода, таже люде будут смотрити. Тай палюночки треба і добрих „трубарів“, штоб весело било, бо праці „газдася женит“—не хоч хто.—А тепер, мої приятелі, повіджте мі, штося діє по весілю? Гризній, сварня, бо довгуся наробииво, а неє, як віддати. „Пан мводий“ виганят моводицю по віно і вічне пекло в хижі, місто раю, бо затрули собі молодята щастя том труктом, штося зове „застався а постався“.

То самося діє на кстинах, а кстин у нас дуже! Кілько то кумів для гоноруся глядят і гостинуся робит, як на весіля—Знов требася поставити. А які ми гонірні, як трапитсся даяка гостина? Най Бог заварує, штоб нам дахто яке слівце рюк, штоб намся не подобало. Готові ми тогди гнет шитких зганьбити і то не лем чужого, брата няня, аже й себе, а часто при таких оказіях і кровця пошече, бо преці ту йде о гонір! Не повідам, штобся не погостити, забавити, повеселити, посміяти, забавити, повеселити, а також зажартувати, бо чловек від того жие, штоб по тяжкій праці мав капку веселости. І весіля можна справи-

ти і кстини і гостину і на музику до салі піти і вшанувати, як то повідають, свій гонір всядиваль, алях Бог приказав і як кого нато стати, а там, де тот гонір тягне за собою нужду, сварню і бійку, —лучше не позідати і не мислити о тім.

А тепер посмотрімся на тот гонір з другої сторони. Плачеме і нарікаме на біду, што неє пінязей, неє де заробити, а якби так повісти нашому парібкови скупувати гриби, яйця, телята, ци радий буде на тот? Гонір му не позволят. Жиди не смотрят гонору і тому маюг калачи та їдат на шабес кури, а ми лем компери і кеселицу. Барз міся тото подобало, што и у нас на Лемківщині є села, де не смотрят гонору и берутся до гандлю, ци то мазьом, ложками, шклом, або й горшками и зато нич,—„корона им з голови не спаде“. Таких лем похвалити треба. А не можут то наши хлопці хоц лем в Висові, і зимі виробляти ріжні ящики і забавки і продавати „на памятку“ тим, што приїжджаючи там „люфт пахати?“ Мені оден научитель повідав, што добрий заробок мали з того, лем же требася за тото взятим не ганьбитися тим торгувати.

(Докінчення буде)

Позір Лемківщино!

Дня 27. березня 1935. р. відбудуться Загальні Збори Філії Край. Господарського Т-ва „Сільський Господар“ в Сяноці в доміві Читальні „Просвіти“ (біля церкви) в гол. 11 початок.

Порядок нарад:

- 1) Відкриття Зборів і відчитання протоколу послідних Заг. Зборів.
- 2) Звіт з діяльності Ради.
- 3) Звіт провірної Комісії та внесок на уділення абсолюторії уступаючій Раді.
- 4) Вибір Ради й Провірної Коміі.
- 5) Вибір делегатів на Загальні Збори Централі.
- 6) Ухвалення висоти членської вкладки.

7) Внески й запити.

8) Закриття Зборів.

Збори ці будуть рішати важно, без огляду на число членів і делегатів, всі вищеподані справи.

За Раду Філії „С.Г.“ в Сяноці:
о. Петро Андрейчик вр
голова

Петро Венгльовський вр
секретар

На Зборах повинно явитися численно наше сільське громадянство Сяніччини та других поблизьких повітів, щоби разом заінтересуватися цею одинокою сільсько-господарською організацією „Сільського Господаря“ на Лемківщині.

Дивовижний рахунок

В календарі кр. „Лемка“ на 1935 рік подано стан наших кооператив в цей спосіб:—до Ревізійного Союзу Русских Кооператив і Ревізійного Союзу Українських Кооператив належало в 1934 р. 3.411 кооператив. —Старики!—Чому ж ви не подали осібно, кілько належить до „руського“ та кілько до Українського Союзу Кооператив?—Ви певно спішилися на „собраня“ тай забули подати осібно? — Де там! Ви „лем“ встидалися подати правдивий стан вашого дорібку, і для того таку штуку втяли. Читач календаря хлоп... на таким не розуміється і буде тішитися, що ми „руські“ тільки кооператив імієм. — Не встидайтеся! — Треба було подати ще так: „Русских Кооператив є 3371 а українських „лем“ 202 Кооперативи. Тоді рахунок називався кацапсько-великорусской. Бо правдивий стан є такий: на українських землях під Польщею є 3371 українських кооператив, а 202 „іміють русккіє старці“.

Сидор.

„Депутати до Відня“

Юрівці, пов. Сянік.

В нашій парохії душпастирює вже десять літ примірний і ревний парох о. В. Рабій та тому, що працює з народом, є люблений і поважаний через своїх вірних.

На днях помер бувший комуніст, а в останніх часах рускій, Федак в дочернім селі в Согорові горішнім. Отець парох був хорий і неміг взяти участі в похоронах. Найшлись підлі і без чести люди, що написали до криницького Юди ріжні клевети, та ще зібралося шістьох „депутатів“ на чолі з „меценасом“ зі Сянока, які поїхали з видумками і очеркненням на отця пароха до Апостольського Адміністратора в Риманові. Чи ви „депутати“ думаєте, що Ап. Адміністратор буде слухати такої підлої брехні, не прослідивши справи? Чи знаєте, що за нашим священиком ціла наша парохія постойть, а за вами лиш ваші вуйки, стрийки та швагри?!

Панове депутати—ви певно думали, що дістанете якесь „барашне“? А чи не забули випити по кілька „моцних“ на відвагу? А чи не хотілось вам співати „z nieboszczykiem strykiem na polu z istykiem“; цеж ваша улюблена пісня як підхмелетися в місті? Деж ваша честь лаполизи? А меценас може зачинає свою карієру від доносів? Тож пильнуйте своїх справ, а до нашої парохії вам вара! От до чого докотились людиці з під криницького стягу.

Парохіяни.

Хто нам бажає добра

Серед нас, молодих лемків є багато свідомої й характерної молоді. За послідних двох десятиліть наша молодь сильно освідомилась, бо мали ми своїх учителів, котрі не лише учили в школі, але працювали також в читальнях та других наших товариствах. Але щож, не стало їх, бо були комусь сіллю в оці, зістали ще священики, але і на них хочуть покласти сильну руку. Що-ж дарма, забрали нам учителів, заберіть священиків, позамикайте всі читальні „Просвіти“, але одно памятайте, нам не забереете нашого серця з грудей! Лемко мусить бути таким, яким він є. Мусить бути тепер сам собі учителем, мусить держатися сил но того, що дістав в спадщині по своїх предках, як свою мову-говір, свої звичаї, нощу, прекрасні лемківські пісні, а не ті котрі заносять до нас десь з Мазурів. Лемко мусить бути сам собі сторожем пильнувати, щоб хто не паплюжив в наших сторонах. Не оглядаймось на „руську“ інтелігенцію, бо она продажна, она хоче торгувати на нашій скірі. Як вона, ця інтелегенція дбає про нас, може послужити такий факт. Один тах званий „руський“ в часі розмови про теперішний стан на Лемківщині, на згадку про ратування лемків перед винародовленням відповів: „Хоч би ціла Лемківщина пропала для „руського“ народа, то на тім Русь не втратит, бо „руського“ народа є поверх 100 мільонів, то там є більший приріст за один рік, як ту на цілій Лемківщині, то нам не оплатится вести борби за такий убогий шматок землі“. З того видимо, що нам не треба за ніким оглядатися, лише самим взятися до організації, до освіти. Читаймо лише такі часописи, як „Народня Справа“ і „Наш Лемко“, котрі нас учать любити рідний нарід, а не роздвоювати і підюджувати одних братів на других

Васько Осідач.

Також рекорд

Подумають всі, що певно р'ч діється в Америці? Ні — на Лемківщині, у Полонній. Тах це країна різних „чуд“, многонадійна країна! Не снилося полонським громадським разним вже солтиса вибирати, тах з рази вже вибирали, та навіть і сам пан староста слово дав, що радних бльше мучити не буде. Аж тут — чудо! Солтиса й підсолтиса не затвердили та четвертий раз вибори! Видно, що не снилось Петрові Ананевичеві бути солтисом, а Андрієві Прядці — підсолтисом! Не благонадьожні! Брак кваліфікацій! Та бавитися ще можна, сніг на полі ще лежить, весна спізнена—а тут може знова свіжий рекорд буде!

З життя свідомих лемків

Ще в грудні мин. року відбулися Загальні Збори в читальні „Просвіта“ в Складистім, повіту Новий Танч. На ці збори прибули дуже численно місцеві, як і позамісцеві члени. Тут заслугоєє на спеціальну увагу промова прдсдника Загальних Зборів о. Корнови, пароха з Лабової, котра пдбадьорила на дусі зібраних членів і була справжньою заохогою до дальшої праці.

На закінчення зборів відспівано „Ще невмерла Україна“, а відтак вписалось ще декілька членів, а так всі зібрані вислухали короткого реферату, виголошеного одною з членів—посвяченого в 100-ліття уродин Ю. Фельковича. Відтак співають, ще довго народні пісні.

А треба знати, що Складисте належить до найсвідоміших сіл в повіті ново-сандецькому. Люблять вони сходитися до своєї читальні і там пильно читають книжки і газети.

Нема там роздвоєння—майже всі одної думки—всі почувуються українцями.

Присутна на Загальних Зборах

Вилізло шило з мішка

Бідне та маленьке сільце Руська Яблониця, березівсь ого повіту. Та це бодай було корисне в тому селі, що всі громадяни держалися разом, не було там людей, що запобігали б за ласу чужих. Всі вважали себе щирими й чесними українцями, не було ніяких партій, ніяких вороженеч. У 1933 р. при допомозі о. Німиловича оснували громадяни читальню „Просвіти“ зачалася правильна освітня праця.

Так було аж до часу проголошення виборів. Громадяни поставили свою листу, але зараз найшлися такі, що знюхалися з управителем школи, та давай киринити. Прийшов вибір солтиса й підсолтиса. Нашим кандидатом був Василь Бинь, що при виборах дістав 8 голосів, а кандидат противної сторони Михайло Кровецький 7 голосів. Про те не Биня, а Кровецького березівський староста іменував солтисом, а Романа Щітку підсолтисом.

Щойно тоді пізнали люди, що деякі людиці, хоч і члени виділу читальні й нібито найсвідоміші громадяни як опинилися коло панської клямки, зломали одноцільний фронт!

Закладайте Кужки та Філії „ВІДРОДЖЕННЯ“. Коршми та пропинації — це початок зарази, розпусти, розтратности та деморалізації. Коршми є найгрізнішими ворогами села.

Українське життя

Філія „Просвіти“ в Перемишлі відбула свої Загальні Збори, на яких було 151 представників 51 читалень „Просвіти“ та вони виказали звітами, що освітня праця у Перемишлі йде постійно вперед. — Філія „Просвіти“ в Сяночі хотіла влаштувати в пам'ять Михайла Грушевського панахиду та святочні сходи громадян з рефератами. В тій справі внесено подання до старства, але і місцевий парох заборонив отцю сотрудинові відправити панахиду і старство заборонило скликати сходи і свято не відбулося. Мабуть забагається демому в Сяночі дарового авта. — Поліція перевела ревізію в учителя М. Гуцалюка в **Більцаревій коло Фльоринки** (Новосандеччина) і забрала тільки кілька цензурових книжок та пластову відзнаку. Учитель М. Гуцалюк відомий в цілій околиці з доброго і щирого серця та незвичайно чесного та примірного поведіння, однак впавав мабуть жертвою підлого доносу.

131 українських часописів виходило в Польщі 1934 року. Це були 2 щоденники — „Новий Час“ і „Діло“, два півтижневики „Наш Прапор“ і „Нова Зоря“, 21 тижневики, а решта двотижневики, місячники і т. д. Минулого року поамікали всі комуністичні і націоналістичні часописи так, що лишилося тепер **122 українські часописи**. Найбільше їх виходить у Львові. (В 1934 р. було 79).

Найживучіша справа нашого села. Наше село прибите довгами. Упадок цін сільсько-го сподарських продуктів винищує його ще більше, приводить до руїни. Першим кроком рятунку для

СТРАХИ НА ЛЕМКАХ

— Знаєте, куме, повідають, же духи не страшат, а як мя вибрали солтисом, то барз емся настрашив, бо якийсь дух за мною гнав з Лабової аж до Лосього.

(Зі Синева — аж до Риманова).

— Та як виглядав?

— Та якоси так подавав на свиню.

— Е, та то вися власної тіни престрашили.

нього — це віддовження. Тепер із допомогою йому приходять деякі закони. Але на законах розуміються лише фахівці. Щоби дати добру пораду для мільйонів нашого задовженого селянства, — „Просвіта“ видала тепер (у серії своїх місячних книжечок за люгень ц. р.) книжечку **„Віддовження села“**. Автор її, досвідчений правознавець Ф. анц Коковський, подав просто та прозористо найскладніші правні приписи, вияснив їх на багато прикладах із нашого живого життя так, що ними без труду зуміє користуватися кожна грамотна людина. Книжечка написана в першу чергу для нашого селянства. І воно в першу чергу повинно розкупити весь її наклад, тим більше, що вона тепер дуже на часі та коштує лише 50 сот. Купіть самі та й іншим зверніть на веї увагу.

Замикають читальні. В сяницькій і короснянській пов'тах не дають заснувати нових читалень „Просвіти“, Кружків „Рідної Школи“ та „Сільського Господаря“. Крім цього розв'язно Кружки „Рідної Школи“ в Прелуках і Костарівцях в сяницькому повіті. Існуючим ще читальням і кружкам не дають дозволів на улаштування академій, аматорських театральних вистав. Як відомо, у західній Лемківщині замкнуто впродовж минулого року всі наші культурно-освітні товариства. Однак українці на Лемківщині не падають духом, а працюють далі над собою, бо вірять незломно в кращі дні — Честь їм за це!

Добра шляхотська спить!

Селяни села Добра шляхотська, сяницького повіту, дуже бундючні на своє шляхотство. Молодь заражена ще сельробством, не дбає ані про читальню, ані про Народній Дім. За те громадн належить до „Охотничей стражи пожарней“. Коли б в іншому селі мали таку гарну домівку, як в Добрій, то гуртувалися б в ній та працювали щиро. Невже в Добрій не найдеться ніхто, хто б розбудив сонних?

Семушовій — честь!

Село Семушова лежить з сяницькому повіті. Національна свідомість стоїть там високо. Люди вмють шанувати свою народну честь. Дня 17. люгня уладила тамошня „страж пожарна“ свою забаву, і хоч як старалися потягнути на неї наших громадян, а між ними й секретаря читальні „Просвіти“, це їм не вдалося. Наші люди не хотіли для марної забави тратити своєї народної чести. Ми гордимся такими свідомими громадянами та ставимо їх приміром для других.

Привітання губернатора Грабара в Ужгороді

Дня 5. 3. б. р. губернатора Грабара по повероті з Праги ужгородське громадянство гаряче привітало. На залізничу стацію зібралася багато тисячна публіка на чолі з краєвим президентом др. Росипалом та заступниками різних урядів, що було доказом, що президент іменував таку особу, яка в широким верствах нашого населення має не тільки симпатію, але й довіря. При привітаннях бачимо багатько осіб, які боролися проти іменування п. Грабара через цілий час завзято.

В єнності наша сила!

Село Улюч, березівського повіту, відоме зі своєї щирої народньої роботи та єдності. Саме такий доказ єдності дали улюцькі громадяни тепер. В селі живе зі своїми старенькими родичами відомий та щирий народній працівник, Володимир Поливка. Тому, що він невсипущий працівник, почалися на нього нагінка і доноси. Його з початку арештували як підозрілого в приналежності до О.У.Н. (тайної української військової організації) і він просидів в тюрмі кілька місяців. Та цього було мало. Його вивезли ще до Берези Картузької. Дома залишилися самі, два 75 літні діди. Та чесні громадяни не дали їм загинути. Помагали їм щиро при роботах в полі та дома, поки не вернувсч додому арештований. Це добрий приклад для всіх інших, як ми повинні рятувати себе в біді.

Подяка

Цєю дорогою складаємо щирю подяку Вп. адвокатам: д-рові Загайкевичові і д-ру Білякові за безкористну оборону членів нашої читальні, на яких старство в Новім Санчі наложило кару по 200 зл. за нібито нелегальне перепровадження Загальних Зборів чит. „Просвіта“ в Складистім. Справа опинилась в окружнім суді в Новім Санчі і по 3-ох разовій розправі, завдяки повище поданим оборонцям, наші члени зістали уневиннені.

Читальня „Просвіта“
в Складистім

Шапкарня Українських Інавалідів

Львів, вул. Потоцького ч. 48

поручає шапки: українки, мазелінки, лугові і шкільні (для учеників гімназій)

Шапки дешеві, мають традиційну українську форму й виконані дуже солідно.

Купуючи в Шапкарні Українських Інавалідів, даєте за свої гроші працю інвалідам Українського Війська і підтримуєте свій промисл!

Купуйте тільки українські шапки, — бо вони дешеві, порядні і гарної форми! Цінники наших виробів висилається даром!

Над Вислоком сонце сяє

На Лемківщині в сяниському повіті, є просторе село **Вислок Великий**, що має понад 3.000 українського населення і дві парохії. Гориста земля і верхи гір вкриті густим зеленим лісом, що кінчиться ген у стіп Медзіляборця та творить прекрасний краєвид. Урожайної землі тут мало, тому вся надвигка населення емігрувала перед війною до Америки, а ті, що оставали, привозили з угорських долин зі жнив досить збіжжя на передновок. Не відчувалося потреби якоїсь улпшеної господарки, чи то освітних і господарських товариств та життя плило встерлим шляхом безжурно, наче хрустальна вода тихої річки Вислока. Одначе прийшла всесвітня війна і змінила все на гірше. Пропали зарібки зі жнив на Угорщині, замкнено границю до цього соняшного краю, еміграція припинена, а молодше покоління підрастає, не бачить перед собою ціли життя і жеде якоїсь зміни на краще. Та не застановляючись поважніше над життям, знаходить хвилеву розраду в танцях і безтямних і нерузумних гульнях, де струєю ллеться деревний спирт. Знов старші діляться землею, убожують, та не стараються примінити новітних способів господарства і збільшити видайність землі. Стерні тут по зборах ніхто не покладає. Багато тут поля, яке лихо управляють та яке прл вмілій господарці далоби більше плодів. Скільки тут мокрих лук, що потребують бодай отвертих ровів, як не дренавання. Скільки тут занедбаних лук, непереорюваних та вкритих купинами, хоч часто календарі „Золотого Колоса“ дають прекрасні господарські поради. Скільки врожаїв було би більше, якби Вислока кожний рік не забирала буквально всеї гноівки, з якою тут незнають що робити, а яка рік річно пливе до Висли. В останнім часі видно зміну на краще. Місцевий парох о. Ярослав Телєп згуртував біля себе молодь, самих свідомих одиниць і весь вільний час посвячує для освіти. Повстає читальня ім. св. Ольги, бібліотека, члени пренумерують часописи.

Своїм тактом і працею поборює о. парох всі труднощі, закладає

аматорський гурток, який дає виставу „Пан писар“, „Свідки“, „Ой не ходи Грицю“ та інші. На представленнях буває і позамісцева інтелігенція — свої і чужі. Дохід іде на власні декорації і пренумерату добрих часописів м. і. „Сільський Господар“. Шкода, що о. парох відходить на іншу парохю. Одначе сподіємося, що чесні господарі Михайло Беньо і Гриць, Михайло Сушко і Іван Лапичак, Іван Кривяк, Прокіп Червеняк поведуть освітне діло далше і вже вквотці повстане новий Народний Дім в Вислоці та Товариство „Сільський Господар“. Щастя Боже!

Клим.

Свідома молодь за- порукою народу

Балигородські сторони заселяють українці лемки та займають підгірські околиці між Ліськом—Луквицею—Балигородом, попри долішний Сян зі Солинкою, ген аж по зелену закарпатську смужку. Усього українського населення на числяємо тут поверх 15 тисяч. До найсвідоміших сіл належить Кальниця, Береска, Гочев, Рябе, Суковате, Кам'янки, Жерниця вижна та нижня, як також пробуджуються останніми часами Горянка, Мхава і Полянчик. Як всюди, так і тут відбулися волосні вибори, в часі яких вийшло на верх багато річей таких, які бодай би ніколи більше не повторювалися. Щтучно засіяний та різними волокитами підсичуваний сельробізм стратив тут ґрунт під ногами; підносить голову знеможене та насильно чужими чинниками піддержуване кацапство. Серед такої метушні виринають потішаючі об'яви, а саме прояснюється, кріпшає та вкорінюється здоровий національний розвиток села; українське життя—діло находить правдиве розуміння, чим раз більшає свідомість. Комунізм стратив пориваючу силу, бо минулися большевицькі доляри, до кацапства липнуть лише старики, яким усміхається надія давних „пособій“. Зате молодь горою; вона горнеться до всього, що рідне українське. Українська жива мова українська пісня полонить серця лемківської молоді. Сила української народньої пісні — наче розбурхані філі пробуджує ідейну, палку та життєрадісну лемківську молодь. З української пісні учить лемко української бувальщини, української історії, у ній змальована наша українська душа, наша доля та витичені стремління на майбутнє.

Вона заґріває до любови всього, що наше українське.

Тому молодь села Кальниця радо бере участь в освітних сходинах, горнеться до церковного хору, який зорганізовано під проводом диригента з Ярославщини та який цілою хорою горнеться до чесної освітної праці. Тут є також при старенькій церкві, збудованій ще 1861 р. — вже від двох літ відпуст хрестної дороги в дні св. Петра і Павла, в часі якого сила народа сходиться з дооколичних сторін. Тут бачать лемки, що крім душевних користей, яких набувають вірні на відпустовім місці, мають змогу видіти, яка то сила нас гарних і здорових людей є на світі, та що наша церкв є для нас одинокою, сильною остоею перед винародовленням та згубними чужими впливами. Бо народ, зокрема ми, лемки як довго держимося в любові до церкви, так довго становимо невідрубну частину того Великого Українського Народу — так довго ніхто не зможе зломити нашої душі!

Свідома молодь в Кальниці та в сусідних селах еднайся та ставай до відбудови Великих Днів.

Лемко

Вибори у Шавнім

По уневажненню перших виборів на радних до волосної ради у Шавнім, тому, що предсідник уневажнив українську листу кандидатів та по внесенні протесту, що його підписало 96 громадських радних, — сяниський староста назначив другі вибори на радних до волосної ради у Шавнім на день 20-го лютия 1935 р.

Управнених до голосування радних було 153 на загальне число 180. Важних голосів віддано 152. На польську листу кандидатів упало 58 голосів, на українську листу кандидатів упало 94 голосів. Польській листі припало 6 мандатів, українській 10 мандатів.

По поділі мандатів з української листи припадає на Полонну 3 мандати, Карликів 3, Куляшне 2, Морохів 1, Камянке також 1. (А де радні зі Шавного, Морохова й інших сіл?).

Вислід у порівнанні з іншими громадами — досить вдоволяючий, хоч міг бути й краший, коли б усі радні, присутні при виборах, є надія, що й при дальших виборах на вїйта й лавників візьме перевагу українська листа, коли лише не буде різних несподіванок та нарушень постанов закону. Це наглядний доказ, що вже при частинній організації та розумінню ваги самоврядних виборів, усе таки можна здобути належні нам права.

Ткачі! Ткацькі варстати поспішні і килимкарські, ставеліві бояти, покостовані нити, ґремплі до чесання вовни і лсну, коліворотки (прялки), човиики, оліярні, ґремплярки корбові, також всі інші ткацькі прилади доставляє:

Фабрика „Текстиль“

М. Кожушко, Рава Руська.

Будуймо парники

В часі теперішньої скрути може мати кожний господар великі доходи з продажі ранньої городовини. Вчасну городовину дуже легко виплекати. Треба зладити парник (інспекти), тв висівати вчасні насіння городовин. Парник дуже скоро виплачується.

Парник складається зі скрині і з вікон. Скриню і вікна робиться з дощок, найкраще зі соснових, грубих на 2 цалі. Дощки повинні бути добре висушені, бо мокрі викривлюються і через це повстають шпари в скринях і вікнах. Скриня має бути широка 1-50 м., довга 3 до 5 м., залежно кілько має виплекати рослин.

Скриню робиться в цей спосіб, що задню дошку даємо вишу 28 см., а передню нижчу 18 см. стинаючи відповідно роги. Похилення вікон даємо тому, бо воно запевнює наświetлення. Поперек скрині, що 1 м. прибавляємо бічні листви. На тих листвах опираємо вікна.

Вікна виконуємо на 1 м. широкі з чотирьох 4 до 5 см. листвами—ширина шиб виносить 20 до 22 см. Такі шибі є дешеві, можна їх дістати звичайно у шкляра як відпадки.

До ogrівання інспекту уживаємо кінського навозу, який має бути сухий, бо такий ліпше гріє. Навіз повинен бути зі соломною і неперемерзнений.

Парник можна закладати на поверхні землі, або вкопувати в землю. Вкопувати в землю можна тільки там, де на весні вода не стоїть близько верха, бо заляла би гній і він перестав би гріти.

Місце до закладання парників вибираємо затишне (заслонене від півночі і заходу), з виставою до сходу і полудня.

Зкладаючи парник укладаємо 60 см, верству навозу грубости: на поверхні землі 60 см., в долі 40 см. Гній кладемо дуже рівно, пригнітаючи вилами, без доптання, при укладанню треба поступатися взад. Гній укладаємо ширше, як ширина скрині о 40 см. з кожної сторони. Ставимо скриню на верха і рівно вдушуємо до навозу, нахилиючи перед до полудня; пізніше кладемо довкола навіз аж до гори скрині, сильно вдопчуючи оклади, щоби при ходженню не вгиналися. На скриню закладаємо вікна, прикриваємо їх соломною, або матами зі соломи і так лишаємо на 3—4 дні. По тім часі закріється навіз. Відкриваємо потім вікна, добре вдоптуємо гній, додаємо і вирівнюємо так, щоби а середині сягав до до-

Чи Ви вже пили каву з цикорією „ЛУНА“?

Попробуйте, а переконаєтеся, що буде Вам дуже смакувати, бо цикорію «Луна» виробляє наша кооперативна фабрика зі здорових сирівців, виплєканих нашими се-

лянами. Тільки її якість і конкурентна ціна є запорукою, що вже і всюди жадатиме лише цикорії «Луна». 8783

лішньої частини дощок, а потім посипуємо компостовою землею з великою домішкою піску. Земля по 1—2 днях огріється так, що можна до неї сіяти насіння.

Учителька Когутowska нудиться

В нашому селі Лодині є учителька Когутowska, що дуже нудиться за своєю роботою та вигадує собі щораз то нові забави, щоби не нудитися, а ще придбати собі ласки. Вона бавиться в покровительку „Товариства Школи Людовой“ та розписала загальні збори цієї установи.

Коли вже люди зійшлися, тоді вчителька зробила забаву, одних людей поробила звірями, а других стрільцями та казала полювати. Одним з таких стрільців став Юрко Фик, старша людина, що бував у світовій війні двічі ранений.

Дня 3. березня зладила знову Когутowska в порозумінні з польським ксьондзом з Мриголода відчит, а на цей відчит пішла половина (щось около 25) наших. На свої відчити вони не ходять, бо їм рідна мова не пахне!

По відчиті хотіли собі відчитовці погуляти в школі й мали на те вже навіть дозвіл старости, але предсідник місцевої шкільної ради Іван Фик не дозволив на гулянку в школі й Когутowska буде далі нудитися!

СПІВАНКА.

Кет ем ишов з войны,
Ступив ем до хати,
Просив ем дівча водиці подати.
Заждай, зачекай соколе,
Бо я в каті водоньки не маю;
Піду тай принесу з тихого Дулаю.
Дівча воду несло —
Я взяв тай напився,
Щем такої не пив,
Як на світ народився.
подав Михайло Преца.

Хто не має відновленої передплати за цей рік — НЕ ДІСТАНЕ ВЕЛИКОГО ВЕЛИКОДНЬОГО ЧИСЛА.

ЗА ЦІКАВІСТЬ...

(Сміховинка).

Ваньо Гичка не мав хижки,
Мешкав на «жоморік»
У Параски Сварливної,
Лем без єдині двері.

Іду собі раз вулицьом,
Смотрю — Ваньо Гичка,
Око шматом зав'язаної
І в руках паличка.

Што вам Ваньо? — запитую —
Чом зв'язали око?

— Параска мя шпильком икнула —
Рек — й здихнув глибоко...
Певні — гварю — без незвагу
Сталась така буча?..

— Де там куме — рече Ваньо —
Без дзюрку од ключа...

Ст. Вархоляк.

ЛИСТУВАННЯ.

Вп. Евдокія Калякука: Від нового року шлемо часопис п. Ол. Бовтишові, Гр. Курдишові, Гр. Сервиському та Ол. Дроздякові; 4 ам. одержали, про це написали листа. Шлемо всім бракуючі числа. Щирий привіт.

Вп. Анна Оліяр Америка: передплати в Рішнику і Ванівці скінчаться 31. грудня ц. р. Листа одержали, шлемо привіт.

Вп. Степан Шимон Америка: вислано всім рекламовані числа, каталоги пісень та дві книжки «Микола Шугай». Ждемо на листа.

Вп. Микола Якимовський: по скороченню піде під Великдень. Читайте багато добрих книжок, бо здорово думаєте. Щиро Вас здоровимо.

Вп. Захар Рак Америка: за побажання успіху щиро дякуємо. «Поступове Пасічництво» вислано. Призначену квоту випуємо на цілорічно передплату для Семена Рака, Фолюш, знов гроші Анни Смарж для Михайла Смаржа теж у Фолюші. В імені нових передплатників шлемо Вам братній лемківський привіт.

Вп. Клим: дуже гарно пишете, просимо частіше; радо поміщуємо. Щирий привіт. Вислаємо Вам часопис.

Вп. Адам Вислоцький: ждемо на знімку, присилайте, помістимо.

Вп. Висов'янин: дещо за довге, але добре, тому йде. Часопис шлемо. Здоровимо.

Вп. Полева: вічливо прохаємо вибачити, ми щойно тепер одержали Вашого листа, писаного ще 28. XII. 34 р. Все поміщуємо. Ждемо на більше. Щирий привіт.

ЦІННИК ОГолошень: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна восьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шпальти — за 1 мм. на 1-ну шпальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..